

Παναγιώτης Μαυροειδής*

Κάπως έτσι...

Ανεβάζω σημαία, κατεβάζουν σημαία (νησίδα Μικρός Ανθρωποφάς τώρα, ίμια παλιότερα)...

Στις ακατοίκητες βραχονησίδες πάντα

Το λένε μάχη για την εδαφική ακεραιότητα

Δεν γνωρίζουμε το τι ακριβώς τελικά έγινε. Πότε ανέβηκε, πότε και αν κατέβηκε η σημαία. Μοιάζει σαν αθώο παιχνίδι

Αλλά είναι το σπίρτο στη φωτιά του πολέμου

Και ως γνωστόν, όταν πιάσει φωτιά ο κάμπος, μετά δεν γνωρίζει από σύνορα

Άντε μετά να βρεις τον αμυνόμενο και τον επιτιθέμενο

Τότε μόνο μία ιδιότητα υπάρχει: **Εμπόλεμος!!!** Δηλαδή “ο θάνατός σου η ζωή μου”, όπως και στη λίθινη εποχή.

Και μετά λες: είναι δυνατόν; Θα σφαχθούν οι λαοί για ένα βράχο; Τέτοια ανοησία;

Όμως, αυτά είναι για τους αφελείς. Δεν υπάρχει καμία ανοησία.

Διότι οι αιτίες ενός πολέμου, δεν έχουν σχέση με τις αφορμές του πολέμου. Οι σημαίες ανεβοκατεβαίνουν στις βραχονησίδες, αλλά τα μάτια των αστικών τάξεων και των πολυεθνικών εξόρυξης είναι στη μοιρασιά των ΑΟΖ και την εκμετάλλευση των

υδρογονανθράκων.

Κατά τον ίδιο τρόπο, **το δίκαιο ή το άδικο ενός πολέμου, δεν κρίνεται μονοσήμαντα και καθοριστικά από το ποιος είναι αμυνόμενος ή επιτιθέμενος σε μια στιγμή.** Με την έναρξη ενός πολέμου, η στρατιωτική λογική, με τη σχετική ανεξαρτησία που πάντα έχει, καταργεί τα **σύνορα** και αδυνατίζει το κριτήριο αν κάποιος δρα στο έδαφός του ή στο έδαφος του άλλου ως εισβολέας. Και ποιο αλήθεια είναι το σύνορο για την πτήση ενός βομβαρδιστικού ή ενός πυραύλου που εκτοξεύεται;

Ας αφήσουμε λοιπόν στην άκρη την κομπλεξική απολογία για το αν θα “υπερασπίσουμε τα ιερά χώματα της πατρίδας”, αν επιτεθούν οι “άλλοι”.

Το πρώτο καθήκον είναι να δούμε ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ την ταξική φύση ενός ενδεχόμενου πολέμου, μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας και να παλέψουμε για την αποτροπή του ως άδικου και φονικού για τους δύο λαούς (για το χατίρι του NATO, των αστικών τάξεων και των πολυεθνικών).

Και αν όμως συμβεί το “μοιραίο”; Τότε, πολεμάμε ή την κοπανάμε; Ο πόλεμος δεν είναι σα να διαλέγεις μενού. Για όποιον ξεχνιέται, πόλεμος σημαίνει παράλληλα **στρατοδικεία και εκτελέσεις**, αλλά και **όλη η κοινωνία στο γύψο** (όπως τώρα στην Τουρκία που έχει εμπλακεί στον πόλεμο της Συρίας).

Το ερώτημα επομένως, για όποιον δεν αεροβατεί παπαγαλίζοντας δογματικά συνταγές του 40 σε άλλες συνθήκες, σε άλλης μορφής και χαρακτήρα πόλεμο, είναι το **ΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ** και **ΣΕ ΠΟΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ**, τόσο στο ίδιο το πολεμικό μέτωπο όπου με τη σφυρίχτρα και τη βία θα βρεθεί η πλειοψηφία των στρατεύσιμων, όσο και στα μετόπισθεν του πολέμου.

Αν ο κόσμος είναι πεισμένος ότι «η πατρίδα διεξάγει ένα ιερό και δίκαιο πόλεμο υπέρ βωμών και εστιών», τότε θα σκοτωθεί και μάλιστα με ευχαρίστηση, όχι για τη Λέσβο και τη Θράκη, αλλά **ακόμη και για μια βραχονησίδα** ή για μια **τρύπα της ExxonMobil** και ας φαίνεται σήμερα τραγικό.

Αν αντίθετα, με την **αντιπολεμική δουλειά**, έχει διαμορφωθεί ένα μαζικό ρεύμα που θεωρεί **άδικο τον πόλεμο** και συνεπώς **ένοχη και δολοφονική την κυβέρνηση** που τον διευθύνει, τότε, και μόνο τότε, υπάρχουν οι συνθήκες και οι **όροι να σταματήσει ο πόλεμος** από μεριάς της κυβέρνησης στην μία ή στην άλλη ή και στις δύο χώρες, ακριβώς

για να αποφύγουν την ανατροπή τους.

Οι παλιότεροι θα θυμούνται το κλίμα της **επιστράτευσης της χούντας** απέναντι στην εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο. Παρότι το «εθνικό» χαρτί που έπαιξε η χούντα για να σωθεί (έχοντας πρώτα ανατρέψει με πραξικόπημα το Μακάριο, δίνοντας το πρόσχημα στην Τουρκία να εισβάλλει), φαινόταν αποτελεσματικό, αποδείχτηκε νεκροθάφτης της.

Το κλίμα στους επιστρατευμένους ήταν σαρωτικά εχθρικό ως προς την πολεμική εμπλοκή, αλλά και ως προς τους μόνιμους αντιδραστικούς αξιωματικούς του στρατού. Η επιστράτευση απέτυχε, μαζί και η πολεμική εκστρατεία, η χούντα ανατράπηκε. Η Κύπρος όμως κομματιάστηκε και πλήρωσε τον τυχοδιωκτισμό της χούντας και της ακροδεξιάς στην Κύπρο.

Γιατί έγιναν όλα αυτά και μάλιστα τη στιγμή που υπήρχε μια ξεκάθαρη εισβολή για κατοχή από μεριάς της Τουρκίας; Ήταν σωστό που έγιναν έτσι τα πράγματα κατ' αρχήν ή έπρεπε να πέσει το σύνθημα «να ενισχυθεί το εθνικό μέτωπο για να συντριβεί ο εισβολέας»; Ας θυμηθούμε αυτή τη συζήτηση. Η επιστράτευση κατέρρευσε ακριβώς επειδή είχε ήδη ΑΠΟΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΘΕΙ στη συνείδηση του κόσμου η χούντα, η συμμαχία τους με τους Αμερικάνους για τη δολοφονία της ανεξάρτητης Κύπρου και ο πολεμικός τυχοδιωκτισμός με την Τουρκία. Δηλαδή είχε κριθεί **ΠΡΙΝ**, στη δράση του αντιδικτατορικού, αντιιμπεριαλιστικού κινήματος εκείνης της εποχής.

Αυτό είναι σήμερα το ζητούμενο: Η **απονομιμοποίηση του πολεμικού τυχοδιωκτισμού**. Αυτό προϋποθέτει την **ορθή εκτίμηση του πολέμου** ως άδικου και αντιδραστικού και από τις δύο μεριές, όχι μόνο λόγω δουλικής ένταξης των αστικών κυβερνήσεων σε Ελλάδα και Τουρκία στους ιμπεριαλιστικούς άξονες, αλλά και επειδή στοχεύουν στην αναβάθμιση της οικονομικής δράσης και κερδών των αστικών τάξεων στην εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων και των ενεργειακών δρόμων. Αυτό το «ΠΡΙΝ» όμως, στον παρόντα πολιτικό χρόνο, σημαίνει **ΤΩΡΑ!**

Τώρα λοιπόν, αντί η αριστερά να απολογείται στον Καμμένο και τον Τσίπρα, δηλώνοντας ότι θα τρέξει «να υπερασπίσει την εδαφική ακεραιότητα της πατρίδας, συντρίβοντας τον ξένο εισβολέα», θα πρέπει να βάλει ΜΠΡΟΣΤΑ την καταγγελία του πολέμου και της προετοιμασίας των κυβερνήσεων σε Ελλάδα και Τουρκία για αυτόν.

Το **ερώτημα της πατρίδας** οφείλουμε να το αντιστρέψουμε: Η υπεράσπιση ή ανοχή ή συμφιλίωση με τον πόλεμο με την αναπαραγωγή της εθνικής ρητορικής, δεν αποτελεί αγάπη

και υπεράσπιση της πατρίδας, αλλά δολοφονία της. Αν βέβαια θεωρεί κάποιος ως πατρίδα εκείνο το πεδίο όπου οι άνθρωποί της, ανεξάρτητα από εθνική προέλευση ή θρησκευτική πεποίθηση, ζουν, αγωνιούν και αγωνίζονται για τη λευτεριά, τη δημοκρατία, την κοινωνική απελευθέρωση....Και τουλάχιστον, για την αριστερά, μόνο έτσι νοείται η πατρίδα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με τη θέση που έχει διαμορφώσει για τον χαρακτήρα του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού, οφείλει και έχει τη δυνατότητα να συμβάλει στην ανάληψη μιας **μεγάλης ενωτικής μαχόμενης αντιπολεμικής πρωτοβουλίας στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, με κοινή υποστήριξη** από μεριάς των δυνάμεων της αριστεράς (όπου και όσο είναι δυνατόν), με **αντικυβερνητικό και αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο**.

Η θεωρητική και πολιτική συζήτηση μπορεί και πρέπει να συνεχιστεί, αλλά αυτό δεν μπορεί να αποτελεί άλλοθι για την μη υποστήριξη από κοινού στόχων όπως έξοδος Ελλάδας-Τουρκίας από ΝΑΤΟ-ΕΕ, απομάκρυνση αμερικάνικων βάσεων, μείωση στρατιωτικών εξοπλισμών, όχι στην ιμπεριαλιστική αλλαγή των συνόρων, έξω οι πολυεθνικές του πετρελαίου από τη Μεσόγειο και άλλα αντίστοιχα.

**Το κείμενο γράφηκε στο πλαίσιο της συζήτησης για την Τέταρτη Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ως συμβολή στην προσπάθεια ανάπτυξης μιας μεγάλης αντιπολεμικής πρωτοβουλίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με αντικυβερνητικό και αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο.*